

Szegedi Ítéltábla

Az ügy száma:

Mf.I.40.062/2023/4.

A felperes:

felperes neve (címe)

A felperes meghatalmazott jogi képviselője:

Ember Ügyvédi Iroda (címe)

Az alperes:

alperes neve (székhelye)

Az alperes meghatalmazott jogi képviselője:

Dr. Tasnádi Zita Mónika ügyvéd (címe)

A per tárgya:

Szolgálati elismerés kifizetése

Az elsőfokú bíróság neve és a határozat száma:

Szegedi Törvényszék 4.M.70.011/2023/16.

A fellebbezést benyújtó fél és a fellebbezés sorszáma:

Alperes, 4.M.70.011/2023/17.

Í T É L E T

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 168.781 (százhatvannyolcezer-hétszáznyolcvanegy) forint perköltséget.

Megállapítja, hogy a le nem rótt 540.100 (ötszáznegyvenezer-száz) forint fellebbezési eljárási illeték az állam terhén marad.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

Indokolás

A tényállás

[1] A felperes 1984. augusztus 29-től 2002. december 1-ig a (szervezet neve)-vel állt honvédelmi alkalmazotti jogviszonyban, 2006. január 17-től 2021. február 28-ig pedig határozatlan idejű munkaviszonyban, majd 2021. március 1-től kezdődően egészségügyi szolgálati jogviszonyban áll az alperes alkalmazásában légijármű vezető munkakörben.

[2] A felperes 2020. február 3-án érte el a 40 év szolgálati elismerésre jogosító időt, az alperes azonban – egészségügyi szolgálati jogviszony létrejöttét követően – nem fizette meg számára a 40 év után szolgálati elismerésként járó, öt havi illetménynek megfelelő összegű juttatást.

[3] Az előbbi összeg esedékességekor a felperes havi illetménye 1 350 250 forint volt.

A felperes keresete és az alperes ellenkérelme

[4] A felperes keresetében kérte, hogy a bíróság kötelezze az alperest 6 751 250 forint szolgálati elismerés alapján járó juttatás és ezen összeg után 2021. március 1. napjától a jogerős ítélet meghozataláig járó törvényes mértékű késedelmi kamat megfizetésére.

[5] Keresete jogalapjaként az egészségügyi szolgálati jogviszonyról szóló 2020. évi C. törvény (a továbbiakban: Eszjtv.) 8. § (9) bekezdés a) pontját, 9. § (2) bekezdés c) pontját és 9. § (7) bekezdés a) pontját jelölte meg.

[6] Keresete indokaként azt adta elő, hogy a szolgálati jogviszonyban töltött ideje az Eszjtv. 2021. március 1. napján történő hatálybalépését követően meghaladta a 40 évet, ezért az Eszjtv. 9. §-a alapján öt havi illetménynek megfelelő összegre vált jogosulttá.

[7] Az alperes ellenkérelme a kereset elutasítására és a felperes perköltségben történő marasztalására irányult.

[8] A kereset jogalapját vitatva kifejtette, az Eszjtv. hatálya alá tartozó személy szolgálati elismerésre való jogosultsága akkor áll fenn, ha – egyéb feltételek megléte mellett – a szolgálati elismerésre jogosító időt az egészségügyi szolgálati jogviszony létrejöttét követően érte el. A felperes azonban már ezt megelőzően, 2020. február 3-án betöltötte a 40 év szolgálati elismerésre való jogosultsági időt. Az Eszjtv. visszamenőleges hatályra vonatkozó rendelkezést nem tartalmaz, ezért a felperes nem válhatott jogosulttá az általa igényelt szolgálati elismerésre. Az Eszjtv. 9. § (3) bekezdése szerint ugyanis a szolgálati elismerés a (2) bekezdés szerinti egészségügyi szolgálati jogviszonyban töltött idő betöltésének a napján esedékes.

[9] Álláspontja szerint az előbbi jogértelmezésen nem változtat az időközben kihirdetett, az egészségügyi szolgálati jogviszonyban álló személyek szolgálati elismerésével kapcsolatos egyes intézkedésekről szóló 664/2021. (XII. 1.) Kormányrendelet (a továbbiakban: Korm. rendelet) sem. Az ugyanis csak azon Eszjtv. hatálya alá kerülő, korábban a Kjt. hatálya alá tartozó közalkalmazottak helyzetét kívánta rendezni, akik a jogviszonyváltás miatt korábban jubileumi juttatásra jogosultként a szolgálati elismerésre való jogosultság számításakor kedvezőtlenebb helyzetbe kerültek. Hangsúlyozta, a felperes az egészségügyi szolgálati jogviszony létrejöttékor ugyan a szolgálati elismerésre jogosító időt már meghaladta, de ez nem az új számítási szabályok miatt következett be, hiszen korábban nem közalkalmazotti jogviszonyban állt.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[10] Az elsőfokú bíróság 4.M.70.011/2023/16. számú ítéletével kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 6 751 250 forint szolgálati elismerés alapján járó juttatást és ezen összeg 2021. március 1. napjától az ítélet jogerőre emelkedéséig terjedő időszakra járó törvényes mértékű kamatát. Kötelezte továbbá az alperest 127 000 forint perköltség felperes részére történő megfizetésére is. Megállapította, hogy a le nem rótt 405 075 forint eljárási illeték az állam terhén marad.

[11] A jogvita lényegét abban jelölte meg, hogy hogyan értelmezendő az Eszjtv. 9. § (1) bekezdése és ezzel összefüggésben a Korm. rendelet 2. § (1) bekezdésének azon rendelkezése, amely szerint az jogosult a szolgálati elismerésre, akinek az 1. § alapján

figyelembe vehető időtartam alapján számított szolgálati ideje az egészségügyi szolgálati jogviszony létrejöttét követően elérte vagy meghaladta a szolgálati elismerésre jogosító időt.

[12] Az előbbiekkal kapcsolatban rámutatott, a jogviszony létesítésekor hatályos Eszjtv. 9. § (1) bekezdése csak arra vonatkozó rendelkezést tartalmazott, hogy a meghatározott időtartamú egészségügyi szolgálati jogviszonyban álló személynek szolgálati elismerés jár. A 2021.

december 1-vel hatályba lépett Korm. rendelet azonban a veszélyhelyzet idejére az egészségügyi szolgálati jogviszonyban álló személyek munkájának elismerésére a 2021. január 1-től hatályos Eszjtv. 9. §-ban foglaltaktól eltérő rendelkezéseket rendelt el alkalmazni előre meghatározott ideig, azaz 2021. december 2-tól a koronavírus-járvány elleni védekezésről szóló 2021. évi I. törvény hatályvesztéséig, bevezetve a szolgálati elismerés kifizetésének új eljárásrendjét. Tehát a Korm. rendelet jogalkotói célja az egészségügyben dolgozó személyek egészségügyi tevékenységgel eltöltött idejének elismerése a veszélyhelyzet idejére.

[13] Kifejtette, a jogalkotó a Korm. rendelet 1. §-ában az egészségügyi szolgálati jogviszonyban töltött idő számításához három jogszabály együttes alkalmazását rendelte el, meghatározta ezzel azokat a jogviszonyokat, amelyeket kötelezően be kell számítani, ezzel pedig újra számolási kötelezettséget rótt a munkáltatóra függetlenül attól, hogy az egészségügyi szolgálati jogviszony az Eszjtv. hatályba lépése előtt vagy azt követően keletkezett.

[14] A Korm. rendelet 2. § (1) bekezdése pedig a veszélyhelyzet idejére az Eszjtv. 9. § (2) bekezdésében meghatározott szolgálati időnek megfelelő fokozatú szolgálati elismerés kifizetésének feltételeit ahhoz kötötte, hogy a fentiek szerint végzett számítás alapján kapott szolgálati idő a szolgálati jogviszony létrejötté után elérte vagy meghaladta a 25, 30, vagy 40 év szolgálati időt. Ezzel a jogalkotó visszaható hatállyal rendezte a szolgálati elismerés kifizetésének rendjét, kompenzálva a jogviszonyváltás miatti számítási alap változást, megteremtve a kifizetés alapját az esetre is, ha jogviszonyváltás miatt az egészségügyi dolgozó túllépte valamely szolgálati elismerési fokozat szerinti időt. A 2. § (1) bekezdése nem tartalmaz arra vonatkozó rendelkezést, hogy a szolgálati elismerésből kizártak azok a személyek, akiknél az egészségügyi szolgálati jogviszony létrejöttét megelőzően összeszámításra kerültek a különböző munkahelyeken figyelembe vehető idők és az a jogviszonyváltás időpontjában meghaladta a szolgálati elismerésre jogosító időt. Az a tény, hogy a felperes nem az új számítási szabályok alkalmazása folytán érte el a szolgálati elismerésre jogosító szolgálati időt, a felperes szolgálati elismerésre való jogosultságát nem érinti.

[15] Összességében megállapíthatónak látta, hogy a felperes esetében az Eszjtv. 9. § (1) bekezdésében meghatározott feltételek az egészségügyi szolgálati jogviszony keletkezésének időpontjában teljesültek, kifizetési korlát pedig esetében nem áll fenn, ezért részére a szolgálati elismerést 2021. december 31-ig kellett volna kifizetni.

[16] Hangsúlyozta, nem vezethető le sem az Eszjtv. 8. § (9) bekezdéséből, sem pedig a Korm. rendelet rendelkezéseiből az az alperesi értelmezés, amely szerint az Eszjtv. hatálya alá

tartozó személy szolgálati elismerésre való jogosultsága akkor áll fenn, ha a szolgálati elismerésre jogosító időt az egészségügyi szolgálati jogviszony létrejöttét követően érte el.

[17] Utalt továbbá arra, hogy az alperes az összecszerűséget nem vitatta.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[18] Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben az alperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben az ítélet megváltoztatását és a felperes keresetének elutasítását kérte. Megsértett jogszabályhelyként az Eszjtv. 9. § (1) és (2) bekezdését jelölte meg. A gyakorolni kért felülbírálati jogkört pedig a Pp. 369. § (3) bekezdésének megjelölésével és azzal határozta meg, hogy az elsőfokú bíróság ítéletének anyagi jognak való megfeleléségét kérte felülbírálni.

[19] Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság nem vette figyelembe azt a tényt, hogy egyrészt az alperes 2021. február 28-ig munkaviszonyban foglalkoztatta a légimentésben résztvevőket, akik 2021. március 1. napjával kerültek az Eszjtv. hatálya alá, másrészt a felperes már az Eszjtv. hatályba lépése előtt rendelkezett 40 év szolgálati idővel.

[20] Az előbbiekből pedig azért vont le az elsőfokú bíróságtól eltérő jogkövetkeztetést, mert érvelése szerint az Mt. nem ismerte a jubileumi jutalmat, erre tehát a munkavállalók munkaviszonyban nem szereztek jogosultságot. Ebből a szempontból az alperes speciális helyzetben van a többi, eredetileg a közalkalmazottak jogállásáról szóló törvény hatálya alá tartozó munkáltatóhoz képest.

[21] Kifejtette továbbá, az Eszjtv. visszamenőleges hatályra vonatkozó rendelkezést nem tartalmaz, ezért aki már az Eszjtv. hatályba lépése előtt rendelkezett 40 év szolgálati idővel, az a törvény hatálybalépését követően visszamenőleg nem válik jogosulttá a szolgálati elismerésre. Álláspontja szerint ezt a jogértelmezést nem változtatta meg az időközben kihirdetett Korm. rendelet sem. Annak 2. § (1) bekezdése szerint az Eszjtv. hatálya alá tartozó személy szolgálati elismerésre való jogosultsága akkor áll fenn, ha – egyéb feltételek megléte mellett – a szolgálati elismerésre jogosító időt az egészségügyi szolgálati jogviszony létrejöttét követően elérte vagy meghaladta. Tehát a szolgálati elismerésre járó összeget akkor kell részére kifizetni 2021. december 31. napjáig, ha a szolgálati elismerésre jogosító időt az érintett 2021. március 1-je és a Korm. rendelet 2021. december 2-i hatályba lépése között érte el, vagy az új beszámítási szabályok alapján meghaladta.

[22] Megítélése szerint az anomáliát a felperes esetében az okozza, hogy az egészségügyi szolgálati jogviszony létrejöttkor ugyan a szolgálati elismerésre jogosító időt már meghaladta, de ez nem az új beszámítási szabályok miatt következett be, hiszen korábban nem közalkalmazotti jogviszonyban állt.

[23] A felperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyására irányult. Perköltséget is felszámított a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a)

pontjára, valamint 3. § (5) bekezdésére hivatkozással 168 781 forint összegben azzal, hogy a jogi képviselője áfa körbe tartozik.

[24] Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság helyesen és teljeskörűen állapította meg a tényállást, az általa megállapított tényállásból helytálló jogi következtetéseket vont le, így jogi álláspontja megalapozott. A lefolytatott bizonyítási eljárás minden lényeges tényre, körülményre kiterjedt, az irányadó jogszabályoknak teljes mértékben megfelelt.

[25] Felhívta a figyelmet a hasonló tárgyban hozott következő bírósági ítéletekre: Debreceni Ítéltábla Mf.50.016/2023/9. számú, a Fővárosi Ítéltábla Mf.31.080/2023/4. számú, a Szegedi Ítéltábla Mf.40.026/2023/6. számú és a Kúria Mfv.10.113/2023/3. számú határozata.

[26] Emellett ismételten felhívta a figyelmet a Korm. rendelet 1. § (1) bekezdésére, mely szerint az Eszjtv. 9. §-a alkalmazásában egészségügyi szolgálati jogviszonyban töltött időnek kell tekinteni az Eszjtv. 8. § (9) bekezdés a)-l) pontja, valamint a 8. § (9a) bekezdés c) és e) pontja szerinti jogviszonyban eltöltött időtartamot függetlenül attól, hogy az adott jogviszony az Eszjtv. hatálybalépése előtt vagy azt követően jött létre.

[27] Arra az alperesi érvelésre reagálva, hogy az Mt. nem ismerte a jubileumi jutalmat, erre tehát a munkavállalók munkaviszonyban nem szereztek jogosultságot, kifejtette, ennek relevanciája nincs, mivel a felperes nem a Kjt. szerinti jubileumi jutalom megfizetését kéri, hanem az Eszjtv. szerinti szolgálati elismerést, melyre megszerezte a jogosultságot.

[28] Az alperes visszamenőleges hatály tilalmával kapcsolatos okfejtésére pedig azzal érvelt, hogy nem visszamenőleg vált jogosulttá a szolgálati elismerésre, hanem az Eszjtv. hatályba lépésekor, mivel a jogszabály és az ahhoz kapcsolódó kormányrendelet is úgy rendelkezett, hogy akinek a szolgálati ideje az egészségügyi szolgálati jogviszony létrejöttét követően elérte vagy meghaladta a szolgálati elismerésre jogosító időt, az jogosult a szolgálati elismerés meghatározott fokozatára.

Az ítéltábla döntése és annak indokai

[29] A fellebbezés alaptalan. Az ítéltábla – az ítélet kötelező hatályon kívül helyezésére okot adó körülmény fennálltának hiányában – felülbírálati jogkörét a Pp. 370. § (1) bekezdés alapján az erre irányuló fellebbezési kérelemre és fellebbezési ellenkérelemre, azok korlátai között gyakorolta figyelemmel arra, hogy ilyen korlátnak minősülnek a 371. § (1) bekezdés a-d) pontjában megjelölt tartalmi követelmények körében előadottak. Ez azt jelenti, hogy az elsőfokú ítélet fellebbezéssel támadott rendelkezését csak a fellebbezésekben megjelölt jogszabálysértések, a fellebbezésekben és a fellebbezési ellenkérelmekben előadott érvek mentén vizsgálhatta felül. Azzal tehát, hogy a fellebbező milyen határozott kérelmet és milyen indokkal ad elő, egyúttal kijelöli a másodfokú bíróságtól kért felülbírálat tárgyát és körét. Ehhez kapcsolódóan pedig további korlátot jelent az is, hogy a Pp. 369. §-a meghatározza, a felülbírálati jogkör milyen keretek között gyakorolható.

[1] Az előbbieket hangsúlyozva az ítéltábla a fellebbezésben és a fellebbezési ellenkérelemben foglaltakra figyelemmel az alábbiakat emeli ki.

[2] Bár a gyakorolni kért felülbírálati jogkört a feleknek 2021. január 1. napjától már nem kell megjelölniük, miután azonban a fent kifejtettek szerint a másodfokú bíróságot kötik a felek által előadott kérelmek, jogszabálysértések és indokok, a feleknek kell nyilatkozataikat olyan részletességgel előadni, amely alapján a másodfokú bíróság számára egyértelműen beazonosíthatóvá válnak a gyakorolható felülbírálati jogkörök keretei és korlátai.

[3] Az alperes a Pp. 369. § (3) bekezdését megjelölve az elsőfokú bíróság ítéletének anyagi jognak való megfelelését kérte felülbírálni. Hivatkozásai azonban nem érintették az előbbi jogszabályi rendelkezésben szabályozott valamennyi anyagi jogi felülbírálati jogkört. Az általa kifejtett fellebbezési indokok alapján az ítéltáblának lényegében a következő két kérdésben kellett állást foglalnia. Egyrészt, hogy az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyott-e releváns tényeket (2021. február 28-ig munkaviszonyban foglalkoztatás, a 40 év szolgálati idő Eszjtv. hatálybalépését megelőző elérése), másrészt, hogy helyesen vont-e le következtetést az irányadó jogszabályok alapján a felperes 40 év után járó szolgálati elismerésre való jogosultságára (a felperes munkaviszonya alapján szerezhette-e jogosultságot a szolgálati elismerésre; az Eszjtv. és a Korm. rendelet rendelkezhetett-e és rendelkezett-e visszamenőleges hatállyal a szolgálati elismerésre való jogosultságról; vagy szolgálati elismerésre való jogosultság csak akkor áll fenn, ha az arra jogosító időt az érintett az egészségügyi szolgálati jogviszony létrejöttét követően érte el, illetve haladta meg). E kérdések pedig a Pp. 369. § (3) bekezdés a) és c) pontja szerinti felülbírálati jogkörök alkalmazásának szükségességét vetik fel. Ezek szerint a másodfokú bíróság a bizonyítás eredményét okszerűtlennek minősítheti, és ennek alapján a tényállást módosíthatja, kiegészítheti, a megállapított tényekből az elsőfokú bíróságtól eltérő jogi következtetést vonhat le, illetve a megállapított tényeket másként minősítheti.

[30] Az alperes tévesen állította, hogy az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyta volna az általa megjelölt releváns tényeket. Ítélete indokolásának tényállási részében ugyanis pontos megállapítást tett a felperes egészségügyi szolgálati jogviszonyának létrejöttét megelőző foglalkoztatásra irányuló jogviszonyairól, illetve arról is, hogy a 40 év szolgálati elismerésre jogosító időtartamot 2020. február 3-án érte el, egészségügyi szolgálati jogviszonyt pedig ezt követően 2021. március 1-én létesített az alperessel. Ezen tényeket vette alapul jogkövetkeztetéseihez, ezért a Pp. 369. § (3) bekezdés a) pontja szerinti felülbírálati jogkör keretében nem volt indokolt a tényállást e tekintetben kiegészíteni.

[31] A Pp. 369. § (3) bekezdés c) pontja szerinti felülbírálati jogkörben pedig az előbbi tényekből levont jogkövetkeztetések helyessége volt vizsgálható.

[32] E körben – az elsőfokú bíróság helyes jogi érvelése szerint – a kiindulópontot az Eszjtv. 9. §-a jelenti. Annak (1) bekezdése szerint a 25, 30, illetve 40 év egészségügyi szolgálati jogviszonnyal rendelkező egészségügyi szolgálati jogviszonyban álló személynek szolgálati elismerés jár. A (2) bekezdés a)-c) pontjai pedig kimondják, hogy a szolgálati elismerés 25 év jogviszony esetén két havi, 30 év jogviszony esetén három havi, 40 év jogviszony esetén öt havi illetménynek megfelelő összeg.

[33] Az előbbi kiindulópont mellett – ahogy arra az elsőfokú bíróság is helyesen utalt – lényeges továbbá, hogy a juttatás igénybevételét a Korm. rendelet szabályozza, amelynek 1. §-a alapján Eszjtv. 9. §-a alkalmazásában egészségügyi szolgálati jogviszonyban töltött időnek kell tekinteni: a) az Eszjtv. 8. § (9) bekezdése, b) az egészségügyi szolgálati jogviszonyról szóló 2020. évi C. törvény végrehajtásáról szóló 528/2020. (XI. 28.) Korm. rendelet 4. § (3) bekezdése, és c) az egyes, az egészségügyi szolgálati jogviszonnyal összefüggő veszélyhelyzeti szabályokról szóló 69/2021. (II. 19.) Korm. rendelet 16. § (5) bekezdése szerinti jogviszonyban eltöltött időtartamot is, függetlenül attól, hogy az adott jogviszony az Eszjtv. hatálybalépése előtt vagy azt követően jött létre. Ebből pedig az következik, hogy a Korm. rendelet a szolgálati elismerés szempontjából figyelembe veendő időtartamokat egyértelműen meghatározza és azok között szerepelteti – az Eszjtv. 8. § (9) bekezdésére utalással – az Eszjtv. hatálya alá kerülő munkáltatónál Eszjtv. hatályba lépését megelőzően munkaviszonyban, továbbá a honvédelmi alkalmazotti jogviszonyban töltött időt is. Következésképpen pedig a felperes esetében a szolgálati elismeréshez irányadó szolgálati idő számításánál figyelembe kell venni ezen megelőző jogviszonyok időtartamát. Megjegyzendő, hogy ezt az alperes sem sérelmezte fellebbezésében.

[34] Az előbbieket azért volt fontos hangsúlyozni, mert ebből lehet a Korm. rendelet 2. § (1) bekezdése alapján tovább következtetni a felperes szolgálati elismerésre való jogosultságára. E szerint, ha az egészségügyi szolgálati jogviszonyban álló személynek az 1. § alapján figyelembe vehető időtartam alapján számított szolgálati ideje az egészségügyi szolgálati jogviszony létrejöttét követően elérte vagy meghaladta a szolgálati elismerésre jogosító – az Eszjtv. 9. § (2) bekezdésben meghatározott – időt, az egészségügyi szolgálati jogviszonyban álló személy – a (4), (6) és (7) bekezdésben foglaltak figyelembevételével – jogosult a szolgálati elismerésnek az így megállapított szolgálati idő szerinti fokozatára. Az előbbi jogszabályi rendelkezésben alkalmazott „meghaladta” kifejezésből arra lehet következtetni, hogy a jogalkotó szándéka abban állt, hogy az egészségügyi dolgozó akkor is jogosult legyen a juttatásra, ha az arra jogosító időtartamot az egészségügyi szolgálati jogviszony létrejötténél korábban érte el (Kúria Mfv.VIII.10.113/2023/3.).

[35] Ez – az alperes téves hivatkozásával szemben – nem jelenti azt, hogy a felperes visszamenőleges hatállyal vált volna jogosulttá a szolgálati juttatásra, csupán azt, hogy a juttatásra jogosító feltételeket az is teljesíti, aki a meghatározott fokozathoz szükséges szolgálati időt már a jogviszonyváltást megelőzően elérte.

[36] Mindezekre tekintettel a Pp. 369. § (3) bekezdés c) pontja szerinti felülbírálati jogkörben eljárva a fellebbezési érvek alapján nem volt indokolt az elsőfokú bíróságtól eltérő jogkövetkeztetés levonása.

[37] A kifejtettekre figyelemmel az ítéltábla az érdemben helyes elsőfokú ítéletet a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

[38] Az alperes a másodfokú eljárásban is teljes mértékben pervesztes lett, ezért az ítéltábla a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján kötelezte a felperes másodfokú eljárással kapcsolatban felmerült, a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja és (5) bekezdése alapján felszámított perköltsége megfizetésére.

[39] Az ítéltábla a 6 751 250 forint pertárgyérték figyelembevételével a fellebbezési illeték mértékét az 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 39. § (1) bekezdése és 46. § (1) bekezdése alapján állapította meg. Az alperest az Itv. 5. § (1) bekezdés c) pontja értelmében személyes illetékmentesség illeti meg, ezért a le nem rótt fellebbezési eljárási illeték a Pp. 102. § (6) bekezdése alapján az állam terhén marad.

[40] Az ítélet ellen a Pp. 365. § (2) bekezdése alapján nincs helye fellebbezésnek.

Szeged, 2024. március 19.

Dr. Szöllősiné dr. Tóth Zsuzsanna s.k.
s.k.

Dr. Telegdy Gergely s.k.

Dr. Bálint Attila

a tanács elnöke/előadó bíró

táblabíró

táblabíró